

علم أصول الفقه

٥٦

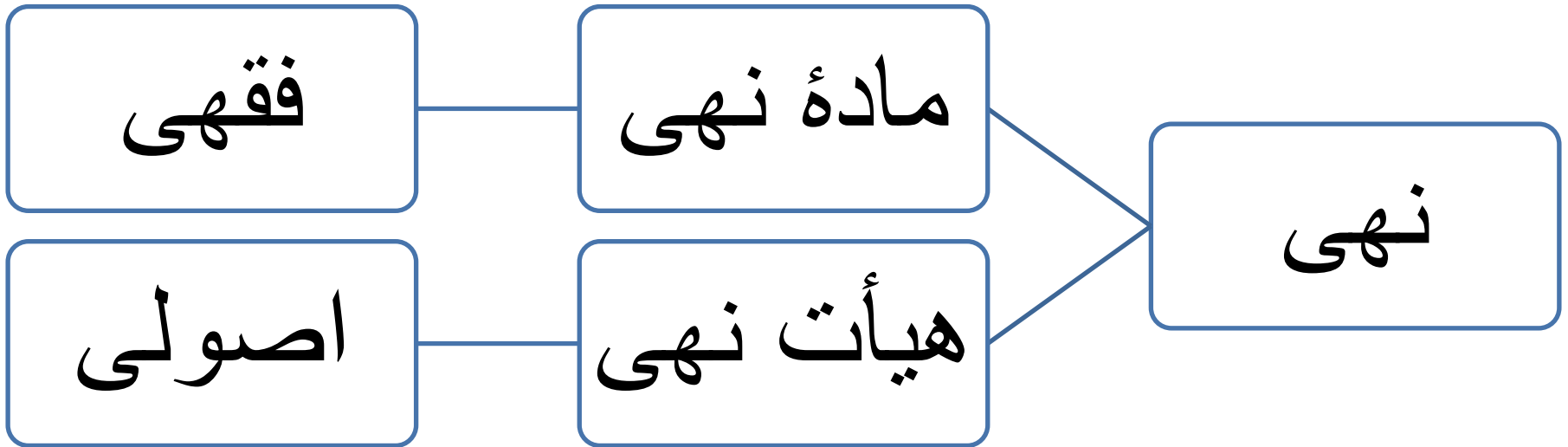
نواهی ٤-١١-٩٥

دراسات الأستاذ:
مهدي الهادي الطهراني

مادة نهى

هيأت نهى

نهى

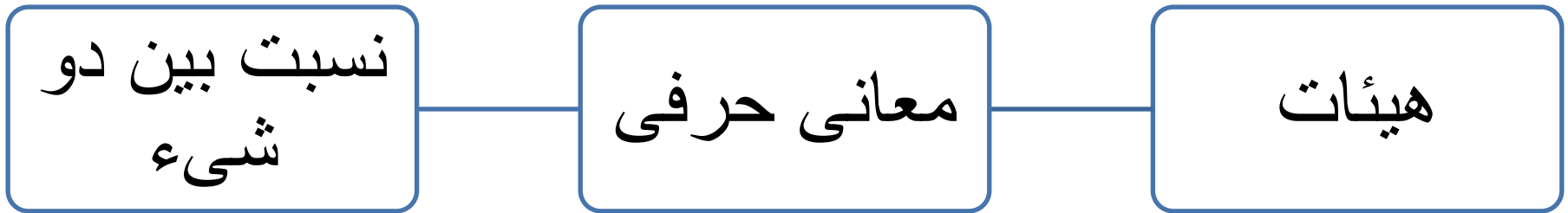

«طلب الفعل»

صيغة امر

«طلب الترك»

صيغة نهى

صيغة امر

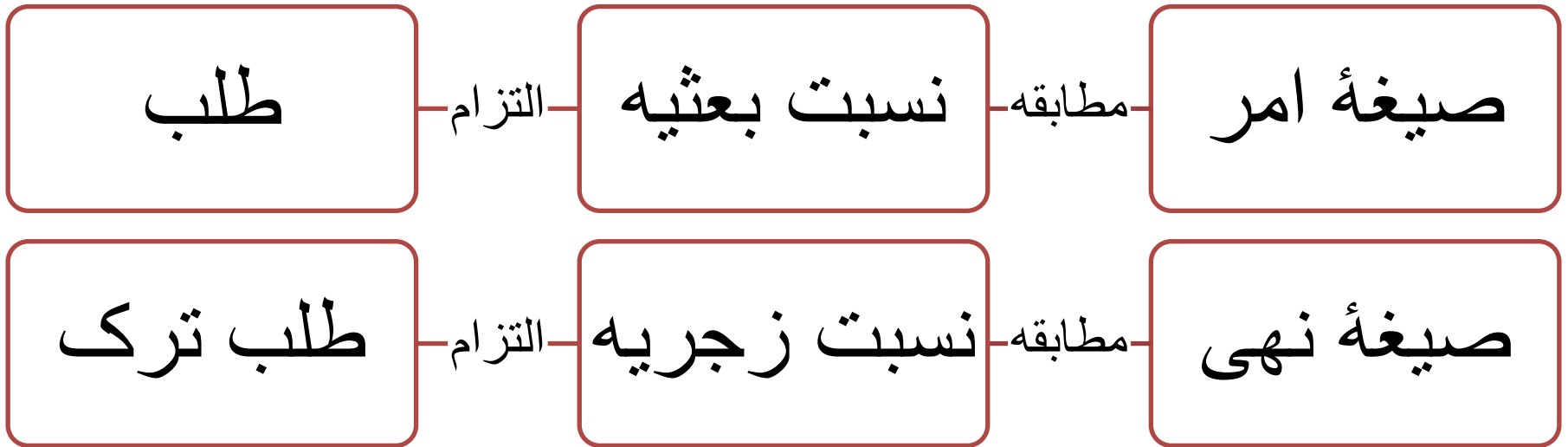
مطابقه

نسبت بعثيه

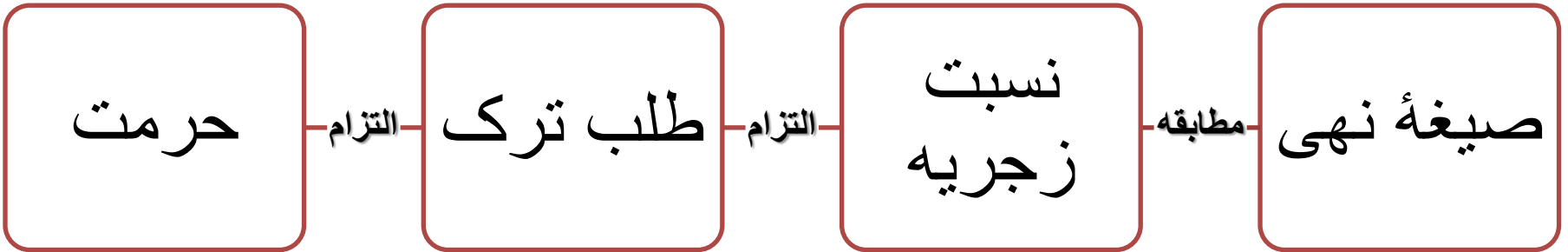
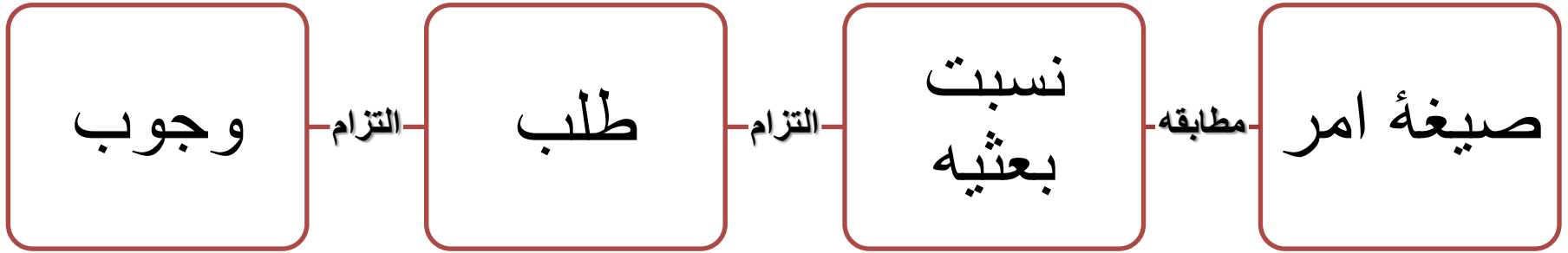
صيغة نهى

مطابقه

نسبت زجريه

هيات نهى

امر

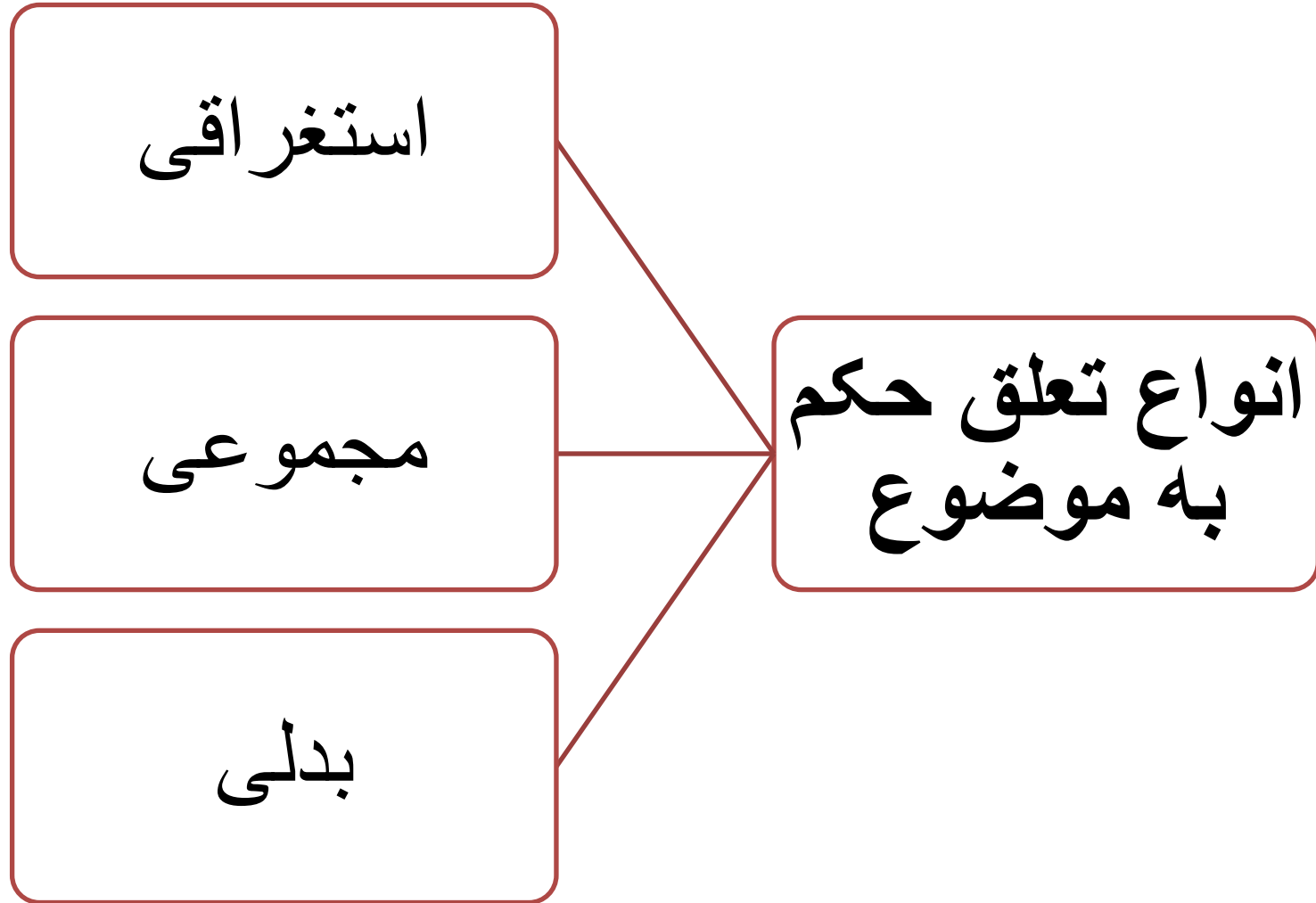
نهى

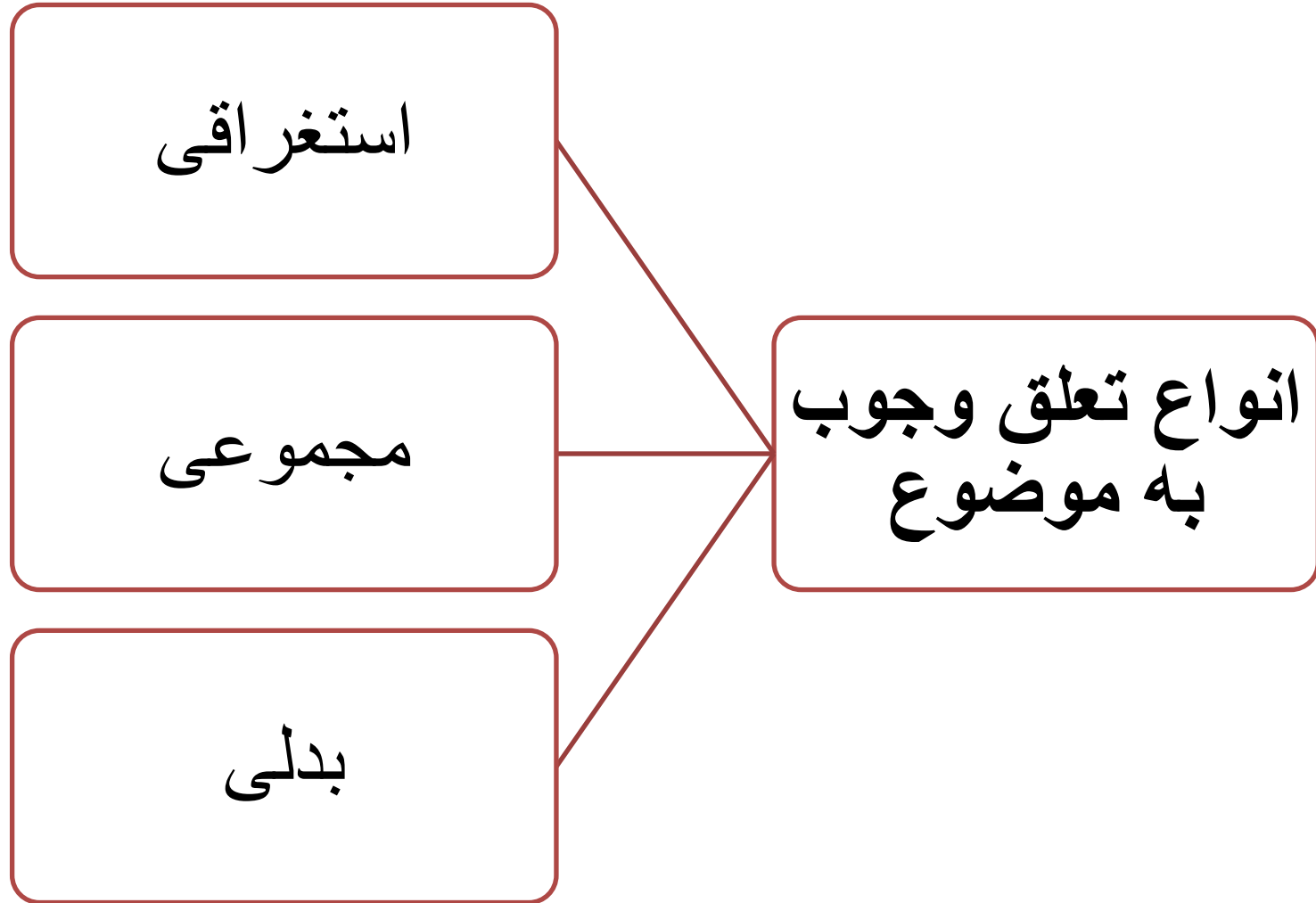
امتنان

امر

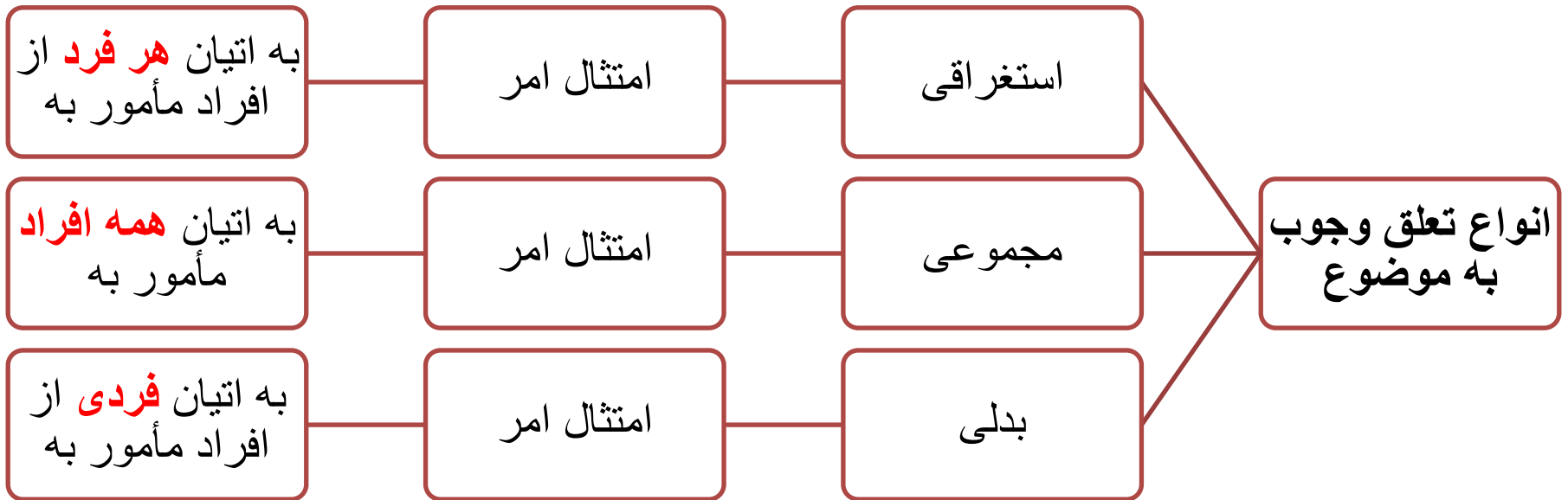
نهى

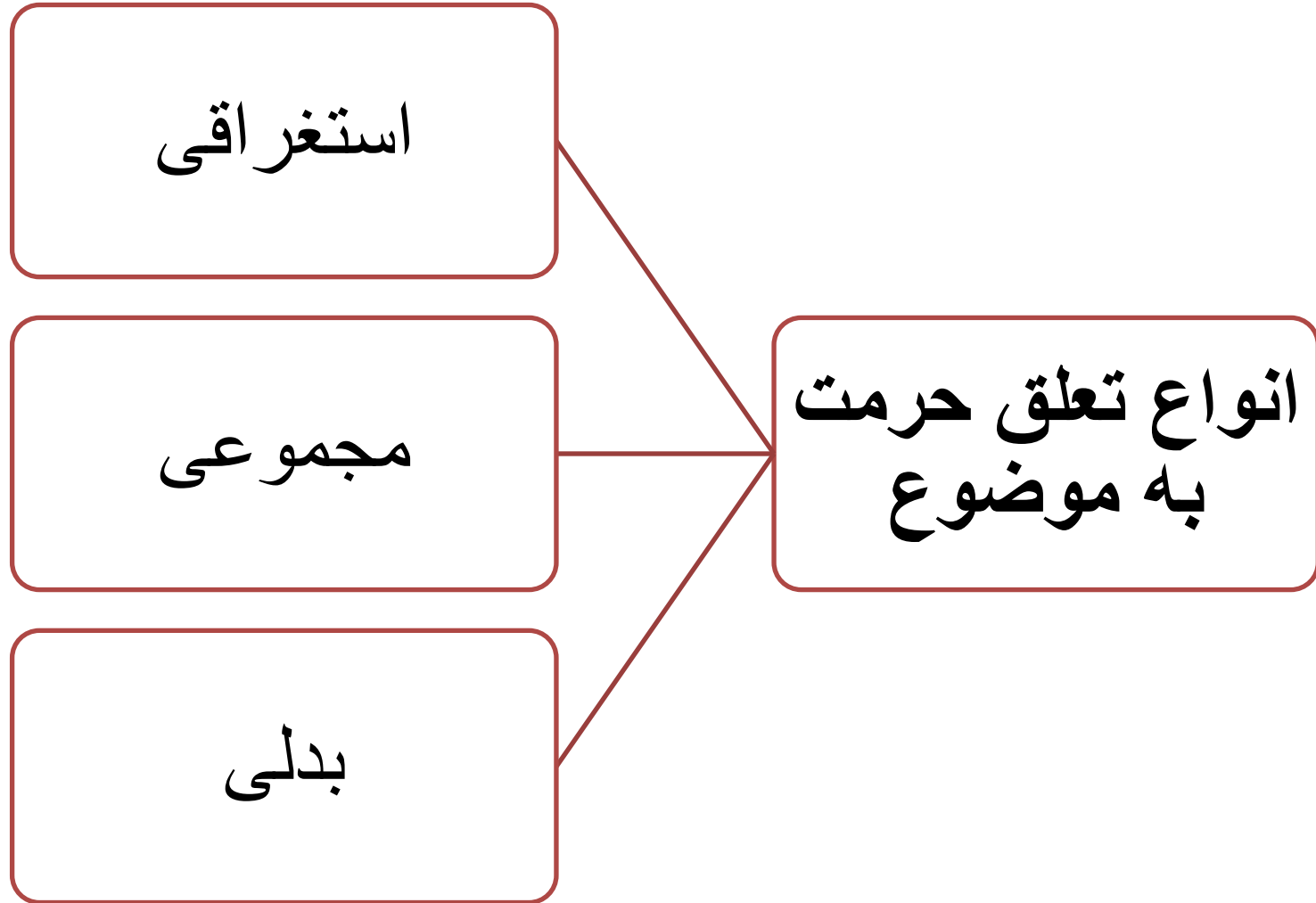
عصيان

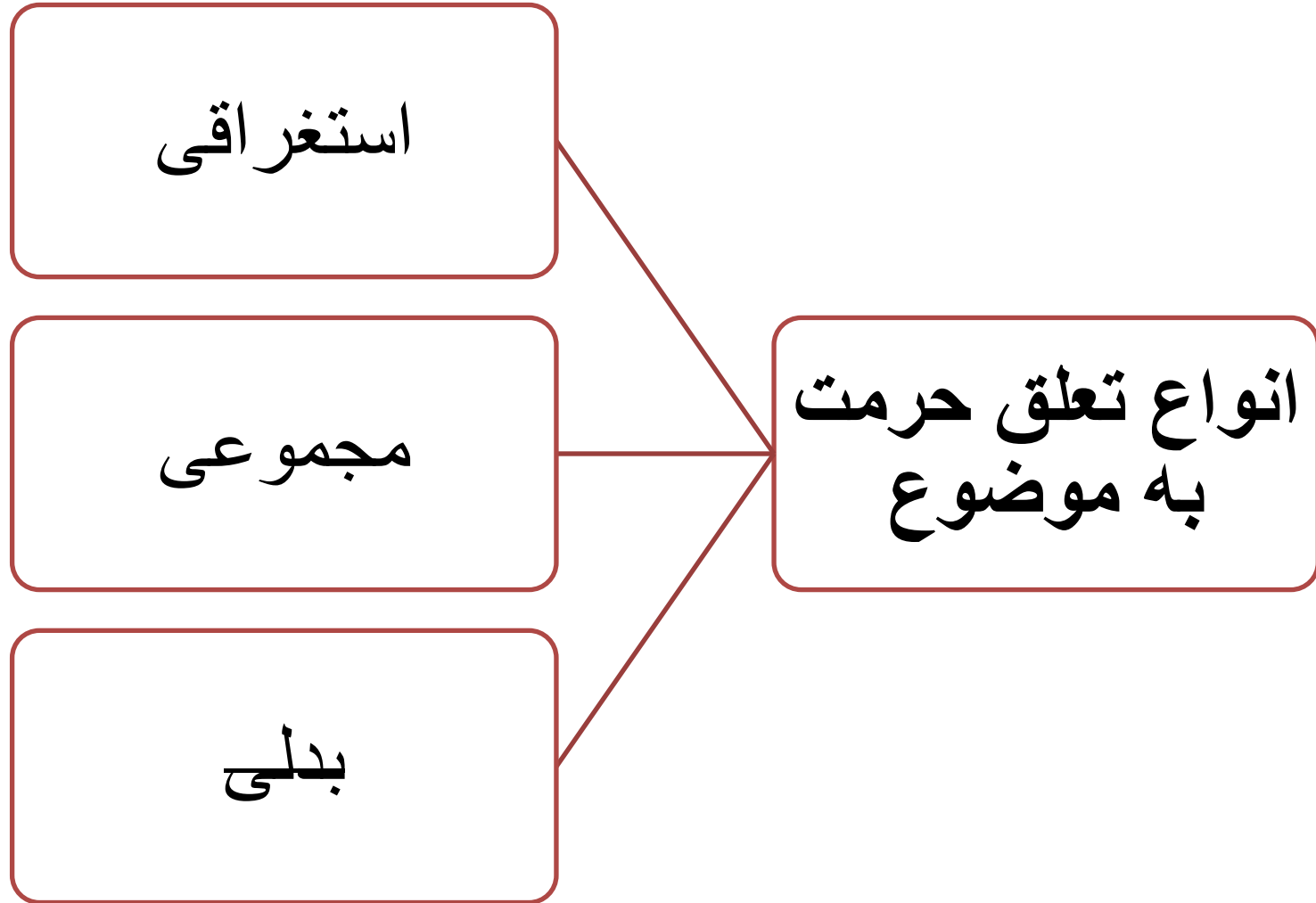

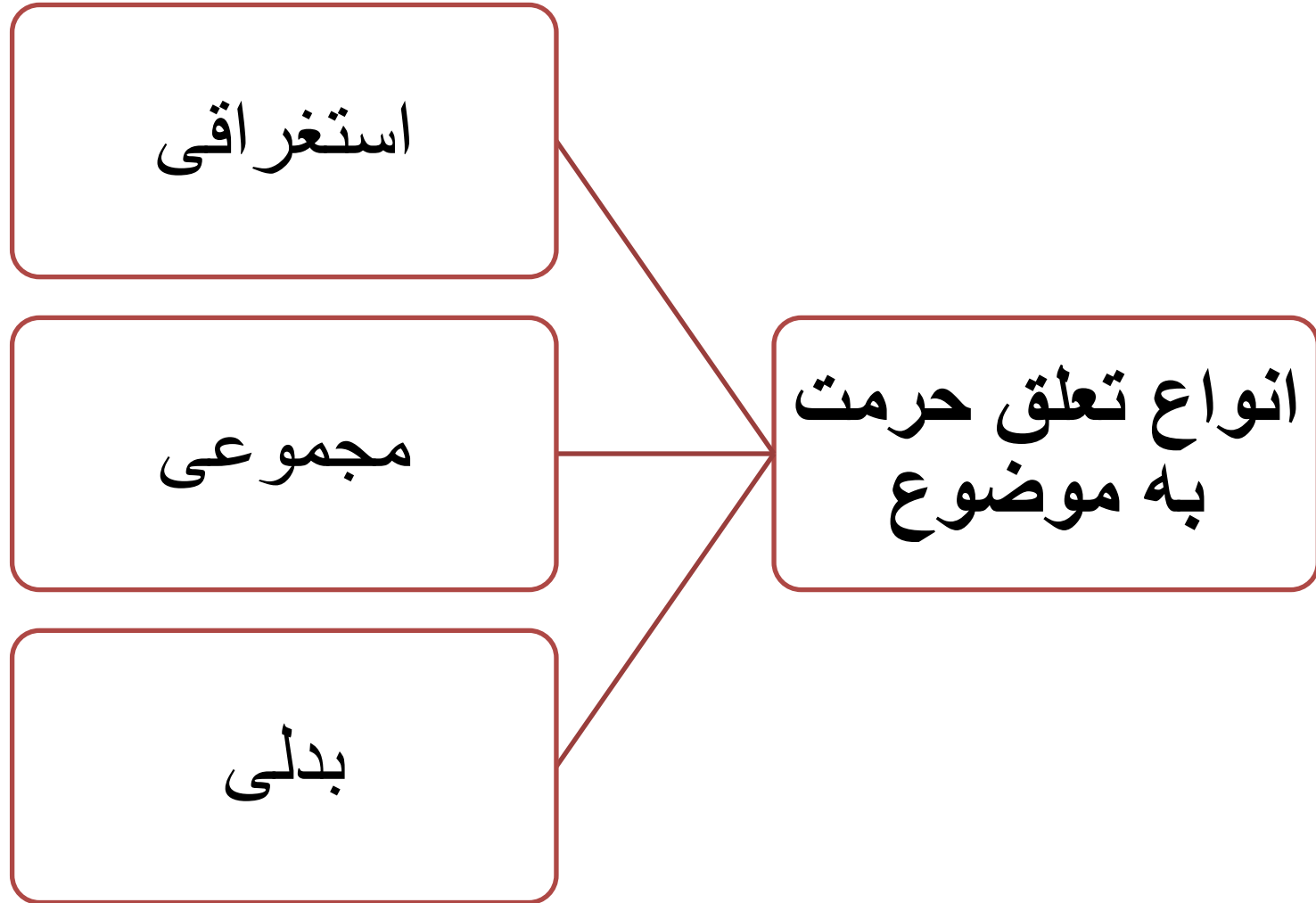

انواع حکم

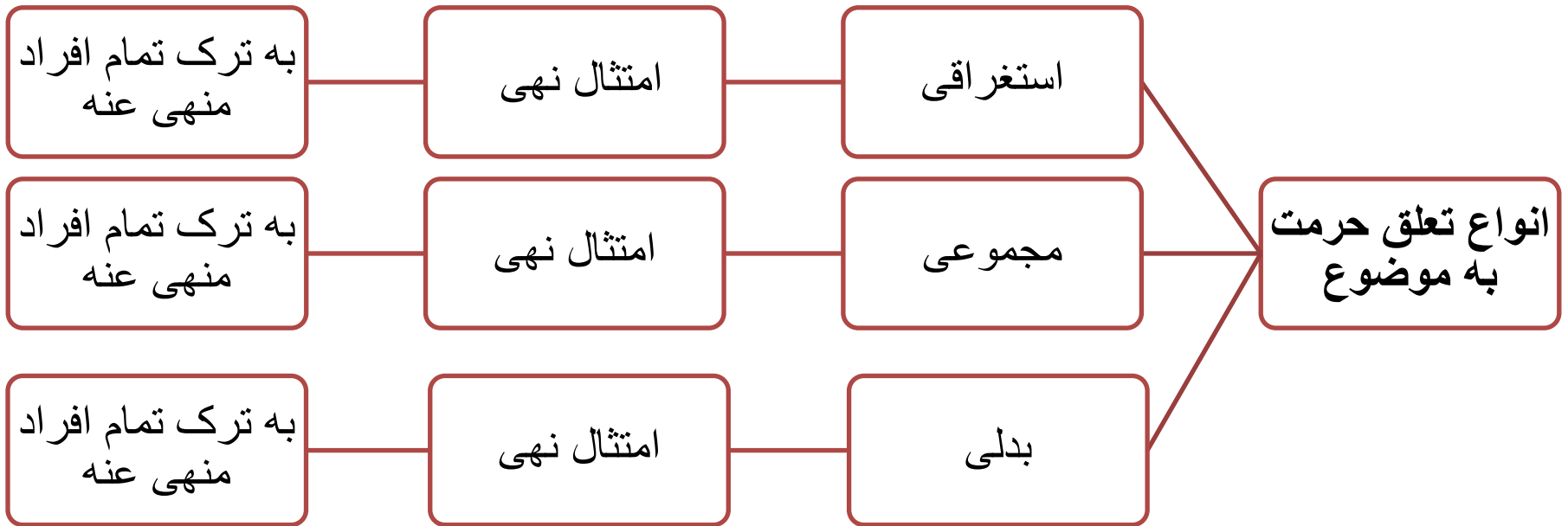

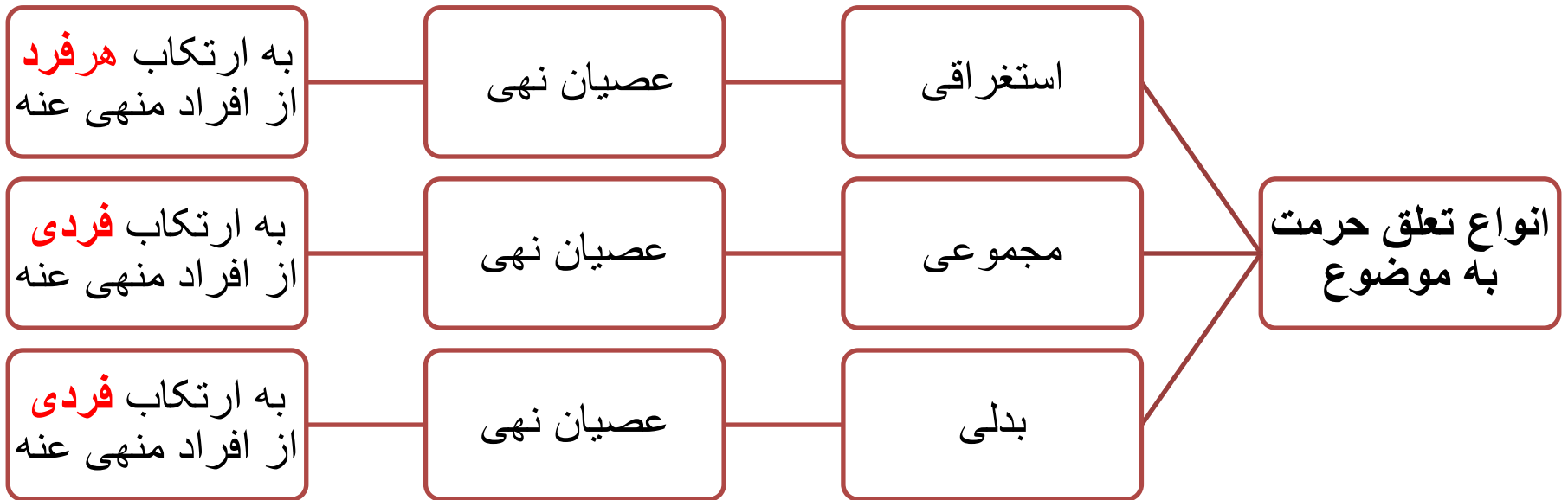

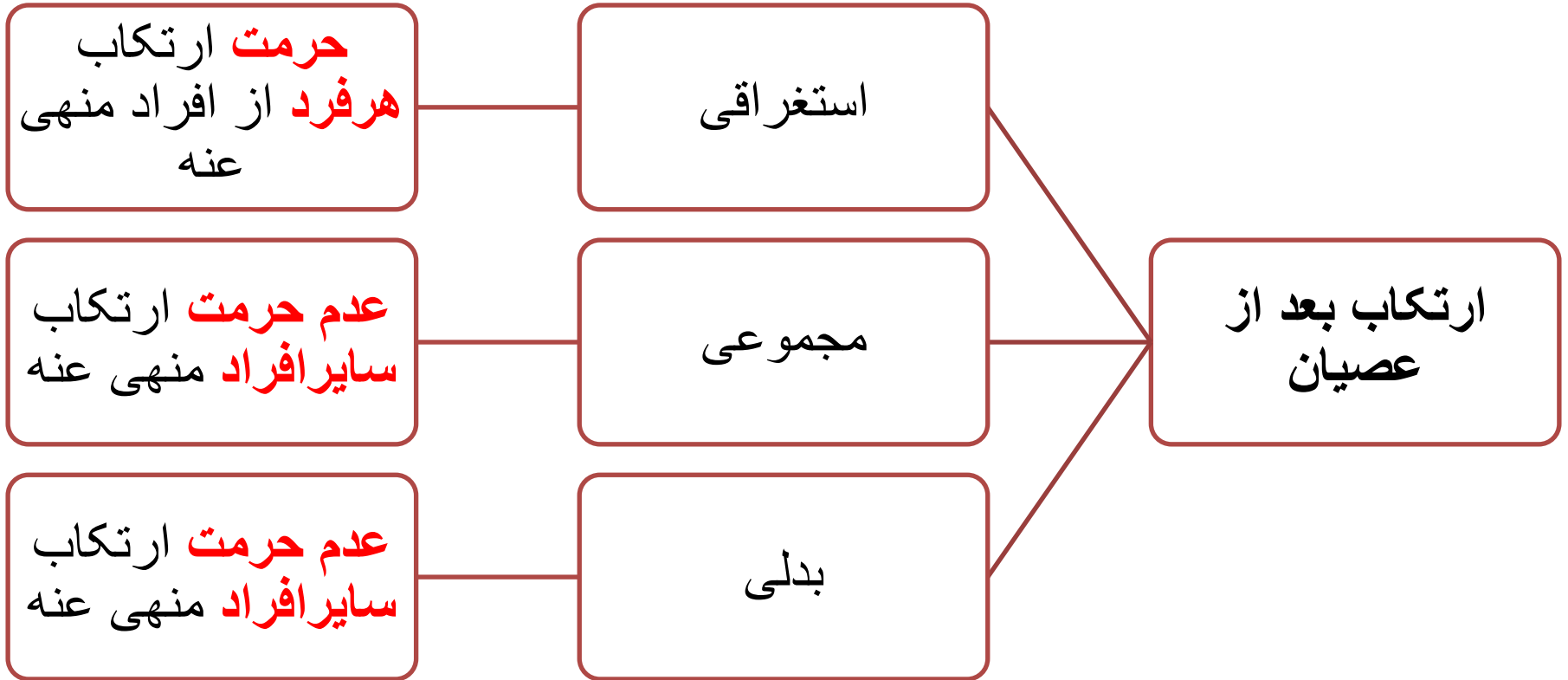
انواع حکم

انواع حکم

انواع حکم

انواع حکم

- سؤال این است که نهی به طبیعت اولیة خودش بر کدام یک دلالت دارد یا به تعبیری ظهور نهی در کدام یک از اینها است؟

انواع حکم

- دقت کنید این سؤال ناظر به انحلالی بودن یا مجموعی بودن یا بدلی بودن خود حکم است.
- اما در نهایت این را می‌گویید که آیا در ناحیه موضوع و متعلق، انحلال، مجموعیت یا بدلیت داریم یا نه؟
- معمولاً تعدد حکم به لحاظ متعلق است. به همین دلیل محور اصلی بحث در باب متعلق است؛ یعنی آیا «لا تشرب الخمر» بر حرمت یک شرب از بین شرب‌ها دلالت می‌کند یا بر حرمت همه شرب‌ها با هم و به نحو مجموعی یا بر حرمت تک تک شرب‌ها به نحو انحلالی و استغراقی؟

انواع حکم

- همچنین باید توجه داشت، بحث ما **ثبوتی** نیست، بلکه در باب ظواهر و بحث در مقام **اثبات** است؛ البته این اثبات حاکی از ثبوت است؛ یعنی اگر گفتیم نهی در استغراق ظهور دارد، معنایش این است که واقعاً هم مراد مولا همین بوده است. در حقیقت از طریق اثبات می‌خواهیم ثبوت را کشف کنیم.

هیأت نهی

- ۱. دیدگاه مرحوم آخوند
- ایشان عبارتی در بحث دارند که ظاهراً ناظر به همین مسأله است. می‌فرمایند:
- «ثم إنه لا دلالة للنهي على إرادة الترك لو خولف أو عدم إرادته بل لا بد في تعيين ذلك من دلالة» (كفاية الأصول، ص ۱۵۰)
- یعنی اگر نهی مخالفت شود و عصیان گردد، دیگر دلالتی ندارد که بر اینکه باید سایر مصادیق منهی عنه را ترک کنیم.

هیأت نهی

- در واقع می‌خواهد بگوید در فرض عصیان دیگر دلالتی وجود ندارد بر اینکه همچنان نهی باقی است یا نه در حالی که اگر مجموعی بودن نهی محرز بود، ترک لازم نبود و اگر استغراقی بودنش محرز بود، ترک لازم بود.
- پس اینکه می‌فرمایند دلالتی ندارد یعنی نهی نسبت به این مسأله ساکت است. به همین دلیل در ادامه می‌فرمایند برای اینکه تعیین کنیم آیا بعد از عصیان همچنان نهی باقی است یا نه؟ نیازمند قرینه‌ای هستیم.

هیأت نهی

- بعد می فرمایند یکی از قرائنی که می توان به کمک آن نوع حکم را استفاده کرد، اطلاق است. مثلاً در جایی که نهی گفته است «لا تشرب الخمر» و شخص عصیان کرده و در یک مورد مرتکب شرب خمر شده است، شک می کنیم آیا شرب خمر همچنان باید ترک شود یا نه. اطلاق اقتضا می کند که باید ترک شود؛

هیأت نهی

- چون «لا تشرب الخمر» دلالت می‌کند بر اینکه باید شرب خمر ترک شود و ما شک داریم آیا این مطلوبیت ترک شرب خمر بعد از عصیان هم هست یا نه؟ اطلاق اقتضا می‌کند که این مطلوبیت هست؛ چه عصیانی شده باشد و چه عصیانی نشده باشد. بنابراین به کمک اطلاق استغراق را استفاده کنیم و استغراق مفاد خود صیغه نهی نیست.
- . کفایة الأصول، ص ۱۵۰.

هیأت نهی

- بررسی دیدگاه مرحوم آخوند
- دلالت اطلاق، دلالت سکوت است نه دلالت سخن. ما از نگفتن می خواهیم استفاده کنیم که متکلم چیزی را اراده نکرده است. اما سکوت فی حد نفسه هیچ دلالتی ندارد.

هیأت نهی

- به همین دلیل همواره در موارد اطلاق نیازمند مجموعه‌ای از امور هستیم که به آن مقدمات حکمت می‌گویند و مهم‌ترین آن‌ها این است که متکلم از جهتی که مورد بحث ما است، در مقام بیان باشد. بنابراین اگر در مقام بیان نباشد، اصلاً اطلاق معنی ندارد.

هیأت نهی

- عبارت مرحوم آخوند که فرموده است: اگر از این جهت در مقام بیان باشد، در واقع به این معنا است که اگر اطلاقی باشد.
- برای احراز در مقام بیان بودن، یک اصل عقلائی داریم که می‌گوید هر گوینده‌ای که سخن می‌گوید از همه جهت در مقام بیان است مگر اینکه خلاف آن ثابت شود. که این هم معمولاً نادر است و بعضی موارد آن هم محل اختلاف است.

هیأت نهی

- در نهایت باید گفت مدلول صیغه فقط حرمت است اما اینکه این حرمت کدام یک از این سه قسم است، هیچ دلالتی ندارد و برای دلالت بر هر یک به قرینه یا یک دال غیر از صیغه نهی نیاز است که این دال دیگر می تواند اطلاق صیغه باشد.
- بنابراین نتیجه بیان مرحوم آخوند این می شود که نهی به اطلاق بر استغراق دلالت می کند.

هیأت نهی

- ۲. دیدگاه مرحوم امام
- ایشان هم استغراق را پذیرفته‌اند اما علتی برای این دلالت ذکر نمی‌کنند.
- در نهایت می‌فرمایند تردیدی نیست که عرفاً ظهور اولی نهی در استغراق است و بعضی چیزها هست که در نظر عرف پذیرفته شده است ولی ما نمی‌توانیم نکته‌اش را کشف کنیم.
- البته نکته‌هایی را برای این دلالت عرف ذکر می‌کنند ولی بر همه آنها اشکال می‌کنند و نمی‌پذیرند.

هیأت نهی

- ۳. دیدگاه مرحوم خوئی
- ایشان بیشتر روی این تأکید کردند که نهی بدلی نیست و فقط این احتمال را نفی کردند و ظاهر عبارات ایشان این است که اگر بدلی بودن را انکار کردیم، معنایش این است که استغراقی است در حالی که اگر بدلی بودن را انکار کردیم، دو احتمال باقی می ماند که آن دو احتمال هر دو مهم هستند: مجموعی بودن و استغراقی بودن.
- ایشان برای سخن خود یک نکته ای را بیان می کنند که شهید صدر - رضوان الله علیه - در آن نکته اشکال می کند.

محاضرات فی أصول الفقه (تقریر محمد اسحاق الفیاض)، ج ۳، ص ۲۷۷ - ۲۸۳.

مؤسسه احیاء آثار الامام الخوئی، قم، چاپ اول، ۱۴۲۲ هـ ق.

هیأت نهی

- ۴. دیدگاه مرحوم صدر
- در بحث مره و تکرار این بحث مطرح شد که شمولیت و بدلیت و استغراق در موارد عموم با موارد اطلاق تفاوت دارد. در عموم دلالت بر هر یک از این‌ها به واسطه لفظی است که برای یک چنین معنایی وضع شده است و به تعبیری دلالت عام بر عموم به وضع است در حالی که دلالت اطلاق به وضع نیست.

هیأت نهی

- به همین دلیل هم در بحث عام و بحث مطلق خواهیم گفت که اگر بین یک عام و مطلقى ناسازگاری باشد، عام بر مطلق مقدم می‌شود؛ چون دلالت عام سخن و بیان است و دلالت اطلاق سکوت و عدم بیان است و همواره بیان، قرینه علیه سکوت است، نه اینکه ه سکوت قرینه علیه بیان باشد.
- به همین دلیل شهید صدر - رضوان الله علیه - می‌فرمایند واقعاً نمی‌شود اطلاق را به به بدلی، مجموعی و استغراقی تقسیم می‌کنیم؛ زیرا این بدلی بودن، مجموعی بودن، استغراقی بودن خارج از حوزه ذات اطلاق هستند و از لوازم اطلاق محسوب می‌شوند.

هیأت نهی

- وقتی مولا می گوید «اکرم العالم» مفاد این عبارت در نظر عرف این است که شما به هر عالمی برخورد کردید، او را به نوعی اکرام کنید؛ یعنی در ناحیه عالم، عرف استغراق و در ناحیه اکرام بدلیت را می فهمد. این برداشت عرف چگونه ممکن است در حالی که هم در اکرام و هم در عالم با اطلاق مواجه هستیم.

هیأت نهی

- «أكرم» یک هیأت امر دارد، و یک مادة (ک رم). مادة اکرام، دلالتی جز بر طبیعت اکرام ندارد. نه به تک تک مصادیق نظر دارد و نه به یکی از مصادیق لاعلی التعیین و نه به مجموع مصادیق. اکرام برای مفهوم کلی اکرام وضع شده است و نه مصادیق به انحاء سه گانه پیش گفته؛ البته این مفهوم کلی بر هر مصداقی از اکرام منطبق می شود. «العالم» هم مثل مادة اکرام بر یک مفهوم کلی دلالت می کند که طبیعت عالم است؛ البته بر هر مصداق از مصادیق عالم صدق می کند. پس در اکرام با طبیعت اکرام و در عالم با طبیعت عالم مواجه هستیم. وقتی می گوئیم «أكرم» مطلق است یا «العالم» مطلق است یعنی متکلم جز طبیعت این دو هیچ چیز دیگر را ملاحظه نکرده است. به همین دلیل اکرام، تمام مصادیق اکرام را در بر می گیرد و عالم هم تمام مصادیق عالم را در بر می گیرد. اما در عین حال در اکرام بدلیت فهمیده می شود و در عالم شمولیت. این چگونه ممکن است؟

هیأت نهی

- ایشان در گذشته فرمودند این بدان سبب است که عالم مفروض الوجود در نظر گرفته می‌شود ولی اکرام مطلوب الوجود لحاظ می‌شود؛ یعنی اگر عالمی بود، شما او را اکرام کنید. لازم نیست برای امثال «أكرم العالم» یک عالمی درست کنید؛ مثلاً کسی را وادار کنید که عالم شود تا شما او را اکرام کنید! زیرا اگر عالمی وجود نداشت، این خطاب متوجه شما نیست. اما اکرام، مطلوب الوجود است. اگر وجود اکرام هم مفروض باشد، دیگر طلب اکرام، می‌شود طلب امر حاصل. بنابراین باید اکرام را ایجاد کرد. و این ایجاد اکرام هر جایی است که شما با مصداقی از عالم برخورد می‌کنید؛ البته در بعضی موارد ممکن است این دلالت بشکند، مثلاً اگر امر بجای «أكرم العالم» بگوید «أكرم عالماً». اینجا در عالم به جای شمولیت، بدلیت فهمیده می‌شود. معنایش این است که یکی از علما را به نوعی اکرام کن. این مقدار در واقع مدلول تنوین است؛ چون تنوین بر نکره بودن دلالت می‌کند و مقتضای نکره بودن در اینجا بدلیت است.

هیأت نهی

- استثناء دیگر این است که بجای امر «أكرم العالم» بگوید «لا تشرب الخمر». الخمر شبیه العالم است و موضوع شمرده می شود. شرب هم شبیه اکرام است و متعلق محسوب می شود.
- مقتضای موضوع شمولیت است. به همین دلیل در لا تشرب الخمر این طور می فهمیم که با هر خمیری برخورد کردید، این نهی وجود دارد.

هیأت نهی

- گفتیم متقضای متعلق در امر بدلیت است. اما در «لا تشرب الخمر» مسأله متفاوت می شود؛ چون نهی از مفسده نشأت می گیرد و این مفسده در تمام مصادیق طبیعت غالباً وجود دارد، ظهور در شمولیت پیدا می کند؛ مثلاً شرب خمر یک مفسده ای دارد که «لا تشرب الخمر» پیدا شده است.
- چون این مفسده در تمام مصادیق شرب است، این نهی در تمام مصادیق شرب ظهور پیدا می کند. و هر نوع شربی نسبت به تمام خمرها باید ترک شود.

هیأت نهی

• اشکال مرحوم خوئی بر بیان مرحوم صدر

- ایشان دو اشکال بر این بیان دارند: اولاً این بحث مبتنی بر یک مبنای عدلیه است که قائل هستند اوامر و نواهی از مصالح و مفسد نشأت می‌گیرند. بنابراین اگر کسی به مبنای اشاعره را قائل باشد که می‌گویند اوامر و نواهی از مصالح و مفسد نشأت نمی‌گیرند، این استدلال را نخواهد پذیرفت.

هیأت نهی

- ثانیاً اصلاً بحث در مقام اثبات است. ما می خواهیم بینیم از نهی چه می فهمیم تا بر اساس آن قضاوتی نسبت به واقع و ثبوت داشته باشیم در حالی که شما مفروض می گیرید که تمام مصادیق شرب خمر مفسده دارد. اگر این علم به وجود مفسده را از خارج نهی بدست آورده‌اید، دیگر این ظهور در شمولیت مستفاد از خود نهی نیست. اگر می خواهید از خود نهی استفاده کنید که تمام مصادیق شرب مفسده دارد، دور لازم می آید؛ زیرا می گوئید تمام مصادیق شرب خمر مفسده دارد؛ چون نهی به تمام مصادیق آن تعلق گرفته است. می گوئیم چرا نهی به تمام مصادیق شرب تعلق گرفته است؟ می گوئید به دلیل اینکه تمام مصادیق شرب مفسده دارد.

هیأت نهی

• جواب مرحوم شهید صدر

- ایشان می فرمایند بحث ما اثباتی است. بحثی که اشاعره با عدلیه دارند، ثبوتی است و در مورد اوامر و نواهی ای که مصدر آنها خدا - تبارک و تعالی - است. بحث اشاعره با عدلیه بر سر این است که آیا اوامر و نواهی الاهی ضرورتاً از مصالح و مفاسدی نشأت گرفته است یا خیر.

هیأت نهی

- اشاعره معتقدند خداوند - تبارک و تعالی - به سبب اینکه مسئولیتی در قبال کسی ندارد، مورد سؤال واقع نمی‌شود و هر کار دلش بخواهد، می‌تواند انجام دهد. کسی نمی‌تواند اراده او را محدود کند. بنابراین خدا - تبارک و تعالی - می‌تواند به چیزی امر کند که هیچ مصلحتی نداشته باشد یا کاملاً مفسده داشته باشد. همچنین می‌تواند از چیزی نهی کند که مفسده‌ای ندارد، بلکه عین مصلحت است.

هیأت نهی

- شهید صدر - رضوان الله علیه - می فرمایند ادعای ما این است که نهی در لسان عرف در شمولیت ظهور دارد نه در لسان شارع. علت این ظهور در شمولیت آن است که غالباً نهی از مفسده نشأت می گیرد و مفسده در تمام مصادیق نهی غالباً هست.

هیأت نهی

- اگر از اشاعره هم سؤال کنید که آیا این نواهی عرفی این گونه هستند، خواهند گفت آدم‌های متعارف نوع نواهیشان به دلیل وجود مفسده است؛ همچنان که نوع اوامرشان به سبب وجود مصلحت است و آن حرفشان فقط در مورد خدا - تبارک و تعالی - است؛ زیرا می‌گویند خدا - تبارک و تعالی - بزرگتر از این است که شما بخواهید او را محدود کنید و با بحث مفسده و مصلحت برای او تعیین تکلیف کنید. در بحث حسن و قبح می‌گویند عقل چه کاره است که باید و نباید برای خدا - تبارک و تعالی - تعیین کند.

هیأت نهی

- ایشان می گوید اصلاً فرض کنید دینی وجود ندارد. در گفتگوهای عرفی، بین آدم‌ها نواهی وجود دارد و این نواهی معمولاً از مفسده نشأت گرفته است و چون معمولاً از مفسده نشأت گرفته است و این مفسده در تک تک موارد است، یک ظهور عرفی در استغراق پیدا می‌شود. به عبارت دیگر عرف غالباً نهی را در موارد مفسده به کار می‌برد و غالباً هم نهی در تمام مصادیق است نه در یکی لا علی التعیین یا در مجموع. به همین دلیل ظهور در استغراق پیدا می‌کند. ما می‌خواهیم به همین ظهور تمسک کنیم. منشأ این ظهور استعمالات شارع نیست، بلکه استعمالات عرف است.

هیأت نهی

- ایشان می فرمایند با این جواب، اشکال دوم مرحوم آقای خوئی یعنی دوری بودن استدلال هم حل می شود. ما می خواهیم بگوییم استعمالاتی که از نهی در لسان عرف وجود دارد به گونه ای است که در دائرة تکلم عرفی، ظهوری در استغراق و شمولیت برای نهی پیدا شده است. همین استعمالات در لسان شارع هم هست و چون شارع هم در شیوة سخن عرفی عمل می کند، پس چنین ظهوری در استعمالات وی نیز وجود دارد.

هیأت نهی

- بحث ما اثباتی است و ما در این بحث اثباتی نمی‌خواهیم از وجود مفسده در عالم و ثبوت، ظهور نهی در انحلال و شمولیت را اثبات کنیم، بلکه می‌خواهیم از غلبه استعمال نهی در چنین مواردی ظهور نهی را استفاده کنیم و البته بعد از اینکه ظهور نهی در انحلال و استغراق ثابت شد، از آن استفاده می‌کنیم که مفسده در تمام مصادیق است.

هیأت نهی

- نقد و بررسی اشکال و جواب
- گویا مرحوم آقای خوئی تصورشان این بوده است که دوران بین بدلیت و شمولیت است. حال که بدلیت ممکن نیست پس شمولیت ثابت می شود. دیگر شما به مفسده چه کار دارید؟
- اما در پاسخ ایشان باید گفت بحث عمده بین بدلیت و شمولیت نیست، بلکه بین مجموعیت و شمولیت است؛ البته بدلیت هم یک احتمال است ولی آن احتمال در ابتدا منتفی می شود. اینکه می گوئیم همه مصادیق شرب خمر مفسده دارد، مقصودمان این است که اجمالا می دانیم یا تک تک یا مجموع بما هو مجموع دارای این مفسده هستند. اما بین این دو کدام یک درست است، محل بحث است.

هيات نهى

- و لو كان إطلاق المتعلق من هذه الجهة. (كفاية الأصول، ص ١٥٠)
- مناهج الوصول إلى علم الأصول، ج ٢، ص ١٠٤ - ١٠٨.
- محاضرات في أصول الفقه (تقرير محمد اسحاق الفياض)، ج ٣، ص ٢٧٧ - ٢٨٣، مؤسسة احياء آثار الامام الخوئي، قم، چاپ اول، ١٤٢٢ هـ ق.

هیأت نهی

• در بحث‌های اطلاق خواهیم گفت که اطلاق عبارت است از عدم لحاظ قیود نه لحاظ تمام قیود یا لحاظ تمام قیود وقتی می‌گوییم مطلق است، یعنی هیچ چیز دیگری غیر این امر مطلق ملاحظه نشده است. نه اینکه ملاحظه شده باشد که در تمام حالات و قیود حکم وجود دارد و یا ملاحظه شده باشد که هیچ یک از قیود را ملاحظه نکرده است. به همین دلیل اطلاق راحت بدست می‌آید؛ چون در اطلاق ما همین مقدار را می‌خواهیم بگوییم که متکلم آنچه را که می‌گوید ملاحظه کرده است و آنچه را که نگفته ملاحظه نکرده است. اما اینکه امر نگفته را ملاحظه نکرده است، طبیعی است؛ چون به آن توجه ندارد. اگر قرار بود اطلاق لحاظ چیزی باشد نه عدم لحاظ، باید احراز می‌کردیم که این متکلم غیر از این چیزهایی که گفته به چیزهای دیگری هم توجه داشته است و در عین حال آن‌ها را نگفته است.

• بحوث فی علم الأصول، ج ۳، ص ۱۹.

• همان، ص ۲۰. شهید صدر - رضوان الله علیه - می‌فرمایند مرحوم آقای خوئی این مطلب را نقد کرده است؛ برخی از شاگردان آقای خوئی هم در آثارشان همین را دارند. ظاهراً در بین شاگردان آقای خوئی این نظریه مطرح شده است.

• بحوث فی علم الأصول، ج ۳، ص ۱۹.

• همان، ص ۱۹.

• ما در ظهور نهی به خصوص نواهی در لسان شارع نمی‌پردازیم، بلکه مطلق اوامر و نواهی مورد نظر است؛ چه از ناحیه مولای شرعی صادر شود و چه غیر از مولای شرعی. البته انگیزه ما در پرداخت چنین بحثی، وجود چنین الفاظی در شریعت است. اگر نهی و امری در لسان شارع نبود، اصولی از اوامر و نواهی بحث نمی‌کرد. ما می‌خواهیم بگوییم به نحو کلی در لسان عرف، امر در وجوب ظهور دارد و چون شارع به زبان عرف سخن می‌گوید، بنابراین اگر در لسان عرف امر ظهور در وجوب دارد، در لسان شارع هم همین ظهور محفوظ است.

• در ناحیه کبری ظهور هم شبیه همین استدلال را داریم. می‌گوییم ظهور در محاورات عرفی حجت است؛ یعنی در گفتگوهای عرفی آنچه که ظاهر کلام است بر عهده متکلم گذاشته می‌شود و مراد متکلم تلقی می‌گردد. از آنجا که روش شارع همان روش تکلم عرفی است، آنچه که ظاهر کلام است، بر عهده شارع گذاشته می‌شود. بنابراین وقتی می‌گوییم ظهور حجت است، یعنی آنچه که ظاهر کتاب و سنت است، همان مراد شارع است.

• بحثی که آقای صدر - رضوان الله علیه - مطرح کردند، ظاهراً از ادعاهای منحصر آقای صدر - رضوان الله علیه - نیست دیگران هم همین نکته را ذکر کردند. احتمالاً سیر درس مرحوم آقای خوئی مطرح شده است. در آثار اصولی قبل از ایشان این استدلال دیده نمی‌شود؛ یعنی در آثار بعد از مرحوم آخوند، مثل آثار مرحوم نائینی، مرحوم افاضیاء و مرحوم اصفهانی این استدلال دیده نمی‌شد. در خود کلام مرحوم خوئی استدلال به گونه‌ای دیگر است. ظاهراً این در درس آقای مرحوم خوئی مطرح شده است. شاید مرحوم شهید صدر مطرح کرده است و دیگران شنیدند و نقل کردند. شاید بعضی دیگر مطرح کردند و شهید صدر - رضوان الله علیه - استفاده کردند.

کیفیت امتثال نہی

- کیفیت امتثال نہی
- کیفیت امتثال نہی با کیفیت امتثال امر متفاوت است؛ چه نہی مجموعی باشد و چه استغراقی. برای امتثال نہی باید از تمام افراد منہی عنہ اجتناب کرد در حالی کہ برای امتثال امر کافی است یکی از افراد مأمور بہ تحقق پیدا کند.

کیفیت امتثال نهی

- این بحث فارغ از بحثی است که تا الآن مطرح کردیم. در آن بحث ممکن است منتهی شویم به اینکه نهی ظهور در استغراق دارد و ممکن است منتهی شویم به اینکه نهی ظهور در مجموعیت دارد و ممکن است منتهی شویم به اینکه نهی در هیچ یک از این دو تا ظهور ندارد؛ البته احتمال بدلیت منتهی است و اتفاقاً همین احتمال در بحث امتثال تأثیر دارد. اما مجموعی بودن یا انحلالی بودن در بحث امتثال اثر ندارند؛ هرچند در بحث عصیان اثر دارند.

کیفیت امتثال نہی

- به تعبیر دیگر اگر کسی بخواهد نہی را امتثال کند، چه مجموعی باشد و چه استغراقی، باید از تمام مصادیق شرب خمر اجتناب کند و از این جهت فرقی نمی‌کند.